

Vészkijárat

Még ma sem tudom, hogy büntetésből vagy jutalomból vittek-e el a színházba. Valójában mind a kettőre volt ok, mert előzőleg tízest kaptam szépírásból, utána pedig megdobtam kővel a Turkuék rózsaszín pántlikás kutyáját.

Ezek a dolgok – a jók és a rosszak is – rövidesen kitudódtak, és akkor hozta apám a tömör ítéletet: „Délután Feri bátyád elvisz a színházba.”

Én kezet csókoztam, mert szüleinktől a legszigorúbb büntetést is szeretettel kell fogadnunk. Nyilván nem azért küldött apám színházba, hogy örökre eltaszítson a család meleg tűzhelyétől. Hanem azért, mert jó vagy rossz cselekedeteim szerint ezt a fényes számkivettetést és előkelő gyötrelmet alaposan megérdemeltem.

Így hát szó nélkül baktattam Feri bátyám oldalán, aki a színház óriás épületébe kalauzolt. Leültünk a piros bársonyszékbe a jótékony félhomályban. Az emeleten mindenütt csillogott az arany, és a mennyezet óriás csillárát kigömbölyödött gipszangyalok tartották.

De nem kerülték el figyelmemet az oldalt emelkedő lépcsők sem, melyekről megtudtam, hogy vészkijáratok. Tehát, ha nagy baj adódnék, megmérgeződnének a színészek, vagy a színpadon életveszélyes események kezdődnének, még mindig nyitva állana egy kapu a békés világba.

Feri bácsi közben fölállt, érdeklődött, és azzal a hírrel tért vissza, hogy egy másik darabot fognak előadni.

Egykedvűen fogadtam a hírt, mint az elítélt, akinek az akasztását fejvesztésre változtatták. Mintha nem lenne mind-egy, hogy az egyén a végén ilyen vagy olyan darabokban lesz.

– És miféle darabokat aprítanak – kérdeztem hidegen, a veszedelmekkel leszámolva.

Feri bátyám megmondta, hogy a Kék nefelejcset adják elő, vagy aprítják fel. És ez az egész olyan lesz, mint egy opera, csak annál sokkalta könnyebb.

Lehajtottam a fejemet, mert ismertem már az ilyen beszédeket. Ha operálásról van szó, az elején mindig azt mondják, hogy könnyű. Mindaddig azt mondják, amíg a beteg meg nem hal. Akkor aztán előjönnek más magyarázattal, tüdőgyulladással, mirigyekkel, meg avval, hogy nem bírta a megoperált egyén szíve.

Néztem a függönyt, ami mögött ki tudja milyen előkészületek folyhattak.

– Menjünk innen – mondtam Feri bácsinak, de nem volt kinek. Közben megszólalt a csengő – föltehetően a vészcsengő. Az angyalok lámpái elaludtak és a függönyt valaki fölhúzta.

Egy szőke néni állt a magasban, a színpadon, és amikor megszólalt a muzsika, nekikezdett sikongani. Valószínűleg beteg volt.

De nemsokára megjött egy frakkos úr is, és széttárt karral gurgulázott és bömbölt. A torkuknak lehetett bajuk, valószínűleg azt kellett megoperálni. Viszont nemsokára belibbent a szobalány, utána pedig az inas, és azok is reákezdték.

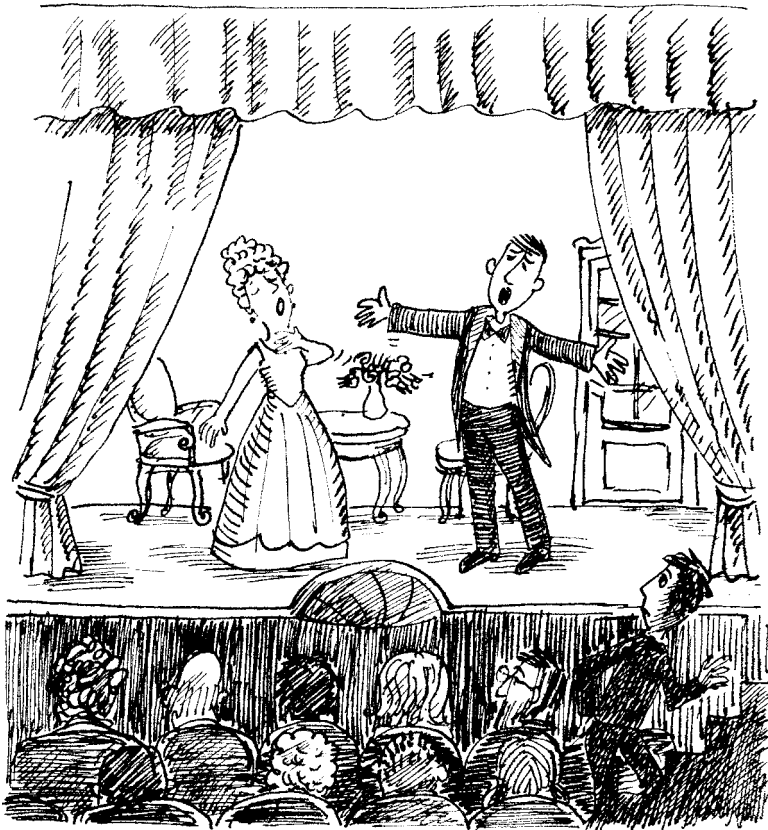
– Menjünk innen – szóltam Feri bácsinak, aki érdeklődéssel figyelte a társulati torokbetegség kibontakozását.

Én fészkelődtem, nyugtalankodtam. Éreztem, hogy fáj a fülem és lüktet a halántékom. Valószínűleg a szívem nem bírta a jajgatást, sírás-rívást, a fejleményeket.

– Menjünk – kértem Feri bácsit –, meneküljünk a vészki-
járaton.

Közben a színpadi jayveszélők megszaporodtak. Került egy öreg gróf is, egy gazdag kérő meg egy táncosnő, aki egy pillanatra se tudott helyt ülni. Állandóan ugrált.

– Én megyek – álltam föl végső elszántsággal. – Ha keres-
nek, elmenekültem a vészkijáraton.

Maradék erőmmel fölkeltem, megindultam. Nyilván, ahol mindenki torokbeteg, ott végül az egészségeset fogják megoperálni.

Feri bátyám mérgesen jött utánam, de hiába volt a rábeszélés, tovaűzött a félelem. Szó nélkül mentem haza. Amiért nem voltam képes kiállni a rejtelmes büntetést.

Csak másnap vont kérdőre a tanítóm.

– Mit láttál a zenés darabban?

Büszkén álltam fel.

– Hogy a szereplőkkel mi lett a sok sikoltozás után, azt éppen nem tudhatom. De én kijöttem egészségben, és annyi szenvedés után is el tudtam készíteni a házi feladatot.

